

הנער וידל, בן השתיים עשרה, היה נער כשרוני ומלמד. ככל בני האצלה הספרדית של העיר טורטוסה, היה בקי בספרות ובשירה והיה מקפיד לבקר בכנסייה בכל יום ראשון בשבוע.

ספורנו פותח בחוילה המפארת של משפחת גנסו בעיר טורטוסה, שבספרד הנוצרית, לפני יותר מחמש מאות שנה...

שים לב! דיגו יצא לדרך לבדו, עם הכרכרה העמוסה כאלו

שכננו, הכמר פרנצ'סקו, משקיף ממרפסת ביתו, הוא בטוח כי יצאנו לטיול.

ראה, משרתנו המסור, דיגו, רותם הכרכרה לסוסים, ומעמיד עליה שקי צידה...

אולי נוסע אבא לבקר חולה? אבל לשם מה כל שקי הצידה?

בבית הוריו שרר השפע, ולא חסר לו ולאחוזו, חואניטה, מאומה מעולם!!

וידל! וידל! גש מהר לחלון!

מה קרה?
מה את רואה?

נסיעה שגרתית? אבל ראינוהו טוען את הכרכרה כאלו יוצא למסע ארוך!

ילדים! אמרתי לכם שזו סתם נסיעה, מדוע אתם שואלים שוב?

אבא, לאן נסע דיגו?

מה, דיגו? שום דבר... סתם נסיעה שגרתית...

